

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **KPM BAU s.r.o.**, se sídlem Pod Velkým hájem 1647/13, Praha 5, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. KUKHK-34629/DS/2017/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2019, č. j. 28 A 2/2018 - 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2019, č. j. 28 A 2/2018 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. KUKHK-34629/DS/2017/Kj (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 13. 10. 2017, č. j. 100155/2017, sp. zn. 2017/3723/SPR-SR (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána odpovědnou za spáchání správního deliktu

(nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného přestupku se dopustila tím, že dne 2. 4. 2017 v 15:35 hodin nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla registrační značky X, na pozemní komunikaci I/14, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 62 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala zrušení obou správních rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Výroku prvostupňového správního rozhodnutí vytykala absenci zákonného ustanovení, dle něž byla ukládána pokuta, stejně jako neuvedení všech skutkových okolností nezbytných pro posouzení naplnění příslušné skutkové podstaty přestupku, protože toto rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Dále tvrdila, že v místě měření platila obecná úprava maximální povolené rychlosti 90 km/h; provedené měření rychlosti nebylo způsobilé prokázat, jakou rychlostí jelo vozidlo v místě křižovatky; správní orgán nijak neřešil otázku stanovení porušené dopravní značky opatřením obecné povahy ani neprovedl žádný důkaz o tom, že byla na daném místě vůbec umístěna; nezabýval se též otázkou, zda porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy; nezkoumal ani materiální stránku správního deliktu. Měla taktéž za to, že samotná povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou; brojila proti nezohlednění účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který je pro ni příznivější. Neprokázána dle ní byla také jak součinnost obecní policie s Policií ČR při měření rychlosti, tak zveřejnění informace o zřízení měřeného úseku na internetu a umístění dopravní značky informující o prováděném měření. Správní orgán přitom rozhodoval na základě důkazů, které nebyly řádně provedeny ve správním řízení, a doplňoval spis o další podklady až po provedení dokazování mimo ústní jednání.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 11. 2019, č. j. 28 A 2/2018 - 45 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Byť se zevrubně zabýval všemi výše nastíněnými žalobními námitkami, níže je shrnuto pouze to vypořádání žalobních námitek, proti němuž žalobkyně brojí kasační stížností [jedná se o námitky 1) vad výroku prvostupňového správního rozhodnutí - absence odkazu na zákonné ustanovení rozhodné pro uložení sankce, 2) neprokázání skutečného umístění údajně porušené dopravní značky].

pokračování

[4] Soud připustil, že v té části výroku prvostupňového správního rozhodnutí, v níž byla žalobkyni uložena pokuta, odkázal správní orgán výslovně toliko na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu; v odůvodnění svého rozhodnutí však uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu lze uložit pokutu ve výši od 1500 Kč do 2500 Kč. Necitoval sice výslovně, že tato skutečnost plyne z § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je ryze formální, protože nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobkyně; obsah daného ustanovení totiž prvostupňový správní orgán fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil. Krajský soud odkázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46; konstatoval přitom, že je nepochybné, za jaké jednání byla žalobkyně seznána odpovědnou, a je rovněž uvedena právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který druh sankce a zákonné rozmezí pokuty vymezuje. To vše za situace, kdy žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena zmocněncem, který zastupuje provozovatele vozidel v mnoha obdobných případech a jistě mu musí být existence § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a jeho obsah dobře známy; navíc vzhledem k tomu, že danou námitku nevznesla v odvolání, je zřejmé, že jí byl výrok ohledně výše pokuty zcela srozumitelný a nevzbuzoval v ní žádné pochybnosti. Krajský soud se pak neztotožnil ani s námitkou, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, jenž obsahuje pravidla pro stanovení sankce. Promítnutí povinností dle daného ustanovení je však dle soudu otázkou odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce. Neuvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nemůže zakládat jeho nezákonnost; z odůvodnění přitom zřetelně vyplývá, že správní orgán při úvaze o výši sankce podle daného ustanovení postupoval.

[5] Zpochybnění toho, zda v dotčeném místě byla dopravní značka č. B 20a skutečně umístěna, je dle krajského soudu zcela obecné žalobní tvrzení. V kontextu průběhu celého správního řízení a pasivity žalobkyně navíc nasvědčuje tomu, že se jedná o námitku ryze účelovou, neboť dříve takové pochybnosti vůbec nevznesla. Prvostupňovému správnímu orgánu je situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti; to vyplývá mimo jiné z odůvodnění jeho rozhodnutí, kde uvedl, že omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovní hřiště a navíc se zde nacházejí autobusové zastávky. Nebylo tedy dle soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly jakékoli podrobnější dokazování.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Poukázala na to, že rozhodnutí o přestupku musí ve výroku obsahovat všechna ustanovení, podle nichž byla ukládána sankce, což plyne i usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46. Samozřejmě ne každé opomenutí je podstatnou vadou řízení; pokud však správní orgán blíže necituje dané ustanovení ani v odůvodnění, je to zpravidla důvod pro zrušení rozhodnutí. Dle stěžovatelky přitom nejenom z výroku, ale ani z odůvodnění obou správních rozhodnutí nevyplynou zcela zásadní ustanovení, podle kterých jí byla uložena sankce; jedná se o § 125c odst. 5 písm. g) [obsahuje sankční sazbu] a § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu [upravuje zákonná kritéria pro výměru sankce]. Argumentace krajského soudu, že správní orgány podle těchto právních ustanovení postupovaly, neobstojí. Minimálně zákonná kritéria podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu totiž nejsou zmíněna vůbec. Je sice pravda, že prvostupňový správní orgán přdestřel, že sankční sazba je od 1500 Kč do 2500 Kč, nicméně neuvedl zákonné ustanovení, ze kterého to dovozoval.

[7] Stěžovatelka má dále za to, že se krajský soud při posouzení žalobní námítky týkající se umístění předmětné dopravní značky dopustil nesprávného právního posouzení; poukazuje přitom na analogický případ (porušení téže údajné dopravní značky na stejném místě), který řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 – 43. Správní orgány jsou povinny opatřit dostatečné důkazy i tehdy, je-li obviněný v řízení o přestupku pasivní; této povinnosti však nedostály, neboť nepředložily jediný skutečný důkaz o tom, že v místě měření byla obecná úprava rychlostního limitu změněna místní úpravou. Stěžovatelce není zřejmé, jak více měla být konkrétní než namítat, že nebylo doloženo umístění dopravní značky na daném místě; stěží mohla namítat, jak dopravní značka vypadala nebo kdo byl jejím výrobcem, neboť pro absenci takové značky si ji nemohla prohlédnout. Argumentace krajského soudu, že stěžovatelka nebyla při námítce absence dopravní značky více konkrétní, se proto jeví jako absurdní, protože z povahy věci více konkrétní být nemohla. Soud měl obě správní rozhodnutí zrušit pro jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; správní orgán totiž sice možná vycházel při rozhodování ze skutečností jemu známých, nicméně nijak nespecifikoval, ze které konkrétní úřední činnosti tomu tak je.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatelky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány; tedy absencí důkazu, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena umístěnou dopravní značka B20a na 50 km/h. Nejvyšší správní soud přitom poukazuje, jak to učinila již stěžovatelka, na to, že obdobnou skutkovou i právní situaci se zabýval již ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 – 43. Ten se taktéž týkal spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, k němuž mělo dojít překročením nejvyšší povolené rychlosti na tomtéž místě jako v projednávaném případě (tj. v obci Mladé Buky, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky). V odkazovaném rozsudku v odst. [19] až [22] uvedl následující citované pasáže:

[13] „V první řadě je nutné přisvědčit stěžovateli v tom, že nepostačuje, pokud je zjištění skutkového stavu založeno výlučně na znalostech správního orgánu v souvislosti s jeho úřední činností. Jestliže správní orgány či krajský soud neoznačily, ze které konkrétní činnosti (typicky ze kterých řízení) jsou prezentované skutečnosti známy a jak se o nich dozvěděly, není možné následně přezkoumat, zda se opravdu jedná o skutečnosti známy z úřední činnosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017 – 28).“ Též v nyní posuzované věci není z žádného z obou správních rozhodnutí ani z napadeného rozsudku zřejmé, ze které konkrétní úřední činnosti (správního řízení) bylo správním orgánům známo, že na shora popsaném místě údajného spáchání přestupku byla v rozhodné době umístěna předmětná dopravní značka B20a.

[14] „Umístění dopravní značky B20a omezující rychlost na 50 km/h na silnici I/14 nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Fotodokumentace zobrazující vozidlo provozované stěžovatelem nezachycuje žádné dopravní značení v místě záznamu. Z vyjádření k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodné pro měření rychlostí vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014 vyplývá sice, že Policie České republiky nemá námitek k realizaci navržené místní úpravy provozu a souhlasí s měřením rychlosti vozidel strážníky městské policie, výslovně je v něm však uvedeno, že „vyjádření neopravňuje k umístění dopravního značení a zařízení, ale slouží pouze jako podklad pro následné stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích příslušným silničním správním úřadem.“ Vyjádření Policie České republiky ze dne 24. 2. 2014 pouze prodlužuje období pro provedení úsekového měření rychlosti do 31. 5. 2018. Z těchto dokumentů lze zjistit, že městská policie obdržela souhlas s prováděním měření. Nelze z nich však určit, zda byly dopravní značky B20a omezující rychlost na silnici I/14 na 50 km/h umístěny a kam. To nelze dovodit ani z veřejnoprávní smlouvy o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii. Veřejnoprávní smlouva hovoří o měření rychlosti na dotčené silnici, nezmiňuje však nic o umístění značek a maximální povolené rychlosti. Podle protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 17. 8. 2016 správní orgán prvního stupně provedl jako jediný důkaz již zmiňovanou fotodokumentaci, kterou vyhodnotil jako dostačující pro

rozhodnutí ve věci, a ukončil dokazování.“ Taktéž zjištěná důkazní situace a obsah správního spisu jsou v přezkoumávaném řízení totožné. Pořízená fotodokumentace předmětnou dopravní značku nezobrazuje; ve spise jsou založena zcela shodná vyjádření Policie České republiky k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodné pro měření rychlostí vozidel strážníky městské policie (první ze dne 29. 1. 2014, druhé ze dne 24. 2. 2014). Také veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii ze dne 28. 6. 2013, ve znění dodatku ze dne 23. 12. 2013, je stejného obsahu, a tedy nezmiňuje ničeho o umístění dopravní značky B20a. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 3. 10. 2017, sp. zn. 2017/3723/SPR-SR, byla jako jediný důkaz i v tomto řízení provedena fotodokumentace založená na č. 1. 2 správního spisu, z níž se umístění předmětného značení nepodává.

[15] *„Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že nebylo nutné, aby správní orgány prováděly podrobnější dokazování ohledně omezení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h v měřeném úseku. Ačkoliv stěžovatel namítal neexistenci dopravního značení B20a až v žalobě, jednalo se o relevantní tvrzení, a proto je měl vzít krajský soud v potaz. Pokud by omezení rychlosti v měřeném úseku neplatilo, mohlo by to zásadním způsobem změnit náhled na právní kvalifikaci jednání zakládajícího odpovědnost stěžovatele. Správní orgán je za tímto účelem povinen zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností a opatřit si podklady pro vydání rozhodnutí. Této povinnosti však žalovaný v uvedeném rozsahu nedostál a zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla ovlivnit jeho zákonnost. Krajský soud postup žalovaného nesprávně aproboval. Námitka stěžovatele je proto důvodná. Nejvyšší správní soud si je vědom existence svého rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 248/2018 - 39, v němž šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti na téže měřeném úseku v týž den jako v nyní posuzovaném případě, jen v opačném směru (dále jen „rozsudek č. j. 7 As 248/2018 - 39“). Tam Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti zamítavému rozsudku krajského soudu, přičemž ohledně prokázání omezení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h odkázal na vyjádření Policie České republiky ze dne 29. 1. 2014 a na fotodokumentaci z měřicího zařízení, aniž je blíže popsal. V každé individuální věci je třeba vycházet z podkladů obsažených ve spise vedeném v konkrétním řízení, neboť ten obsahuje souhrn skutečností, z nichž se dovozuje odpovědnost účastníka za protiprávní jednání; s ním má účastník právo se seznámit, aby se mohl dle své úvahy právně bránit. V nyní posuzovaném případě z fotodokumentace ve správním spise omezení rychlosti v měřeném úseku jednoznačně nevyplývá (a žádný z účastníků na podobný případ a jeho skutkové okolnosti neupozornil). Ačkoli tedy není vyloučeno, že takové rychlostní omezení v daném úseku v rozhodné době objektivně bylo, podklad pro to v této věci dosud schází. Jelikož skutečnosti vyplývající z fotodokumentace nebyly rozsudkem č. j. 7 As 248/2018 - 39 blíže popsány, nebylo možné jeho závěr vztáhnout bez dalšího i na případ stěžovatele.“* Nejvyšší správní soud přitom v řešeném případě neshledává žádný důvod, proč by se měl od výše uvedených závěrů odchýlit. Z fotodokumentace ani dalších ve správním spise založených listinných podkladů nelze prokázat, že předmětná dopravní značka B20a byla na daném místě skutečně umístěna, protože jsou citované závěry naprosto přiléhavé i na tuto věc. Krajský soud tedy pochybil, pokud aproboval napadené rozhodnutí žalovaného, které bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci; kasační námitka stěžovatelky je proto důvodná a napadený rozsudek je namístě zrušit.

[16] S ohledem na procesní ekonomii řízení se však Nejvyšší správní soud vypořádává též s druhou v kasační stížnosti uplatněnou námitkou, neboť ta je samostatně posouditelná

pokračování

bez ohledu na výše uvedené pochybení krajského soudu. Stěžovatelka v ní nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nebylo vadou prvostupňového správního rozhodnutí, pokud v jeho výroku nebyl uveden odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Tato výtka přitom byla judikaturou kasačního soudu vyčerpávajícím způsobem vypořádána. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, musí být výrok rozhodnutí o správním deliktu *„formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce“*. V rozsudku ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 - 57, pak zdejší soud vyslovil závěr, že nevidí nejmenší důvod pro to, *„aby v rámci výroku o trestu správní orgány výslovně odkazovaly na obecné ustanovení [zde § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu] obsahující výčet kritérií, k nimž se má při výměře pokuty přihlídnout“*. Toto ustanovení totiž není právní normou odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, nýbrž se pouze zabývá postupem správního orgánu při ukládání sankce a stanoví, které okolnosti musí být zváženy při její výměře. Výčet těchto kritérií má být součástí odůvodnění rozhodnutí, nikoliv výroku. Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud též ve svých rozsudcích ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 As 206/2019 - 28, ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 134/2018 - 60, či ze dne 13. 8. 2020, č. j. 3 As 175/2018 - 44. Neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí tedy není pochybením prvostupňového správního orgánu; odkaz na dané ustanovení měl být pouze součástí odůvodnění. Správní orgán ve svém rozhodnutí vyslovil, že *„při stanovení výše pokuty bylo přihlídnuto k závažnosti přestupku provozovatele vozidla, ke způsobu jeho spáchání, závažnosti následku, jakož i k osobě provozovatele vozidla a toho, zda se již obdobného skutku v minulosti dopustil“*. Byť tedy ani v odůvodnění rozhodnutí neučinil explicitní odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (což již jeho pochybením je), za rozhodující Nejvyšší správní soud považuje, že předeštlý obsah tohoto ustanovení, vypočetl rozhodující kritéria relevantní pro posouzení výše ukládané sankce a zjevně dané ustanovení též aplikoval na řešený případ.

[17] Absence výslovného odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výroku je vadou prvostupňového správního rozhodnutí, neboť právě dle tohoto ustanovení byla ukládána sankce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však konstatuje, že z jeho odůvodnění je zcela zjevné, že správními orgány byla (správně) aplikována právě tato norma. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu totiž platí, že *„za přestupek se uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)“*. Prvostupňový správní orgán přitom v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že *„porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo k jednání naplňujícímu znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kdy lze uložit pokutu ve výši od 1500 Kč do 2 500 Kč“*. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s krajským soudem v tom, že by bylo projevem přepjatého formalismu, pokud by mělo být napadené rozhodnutí shledáno nezákonným pouze a jen z toho důvodu, že aprobovalo prvostupňové rozhodnutí neobsahující výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který ovšem byl co do svého obsahu v odůvodnění rozhodnutí rozepsán a ve věci zákonně aplikován.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, pročez zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem, jež Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Provede dokazování ohledně toho, zda v době, kdy měření proběhlo, byla nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku 50 km/h. Zjistí tedy, jak byly rozmístěny dopravní značky B20a omezující maximální povolenou rychlost, a podle toho znovu rozhodne.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu